

ת"פ 1382/09/13 - דקל כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1382-09-13 מדינת ישראל נ' אליהו ואח'

בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מבקש/נאשם 2
דקל כהן
נגד
מדינת ישראל
משיבה/מאשימה

החלטה

1. לפני בקשה שכותרתה "בקשה דחופה לעיון חוזר" (להלן - הבקשה). כפי שצינתי עוד בהחלטתי מאתמול (4.6.15), לא היה ברור מדוע הגושה הבקשה במסגרת הליך של "עיון חוזר". כעת, משהואיל ב"כ המבקש להגיש הבהרות לבקשה, על פני הדברים ברור לחלוטין כי מדובר בבקשה שהוגשה בהליך משפטי בלתי מתאים, על רקע קריאה מוטעית של החלטות ערכאות הערעור.

א. רקע כללי תמציתי והחלטת המעצר:

2. נגד שני הנאשמים בתיק זה - המבקש ונאשם 1 - הוגש כתב אישום רחב היקף, בגין פרשה של התפרצויות סדרתיות לדירות מגורים ברחבי אזור תל-אביב והמרכז. עובדותיו של כתב האישום כוללות 26 אישומים בגין 26 אירועי התפרצות שונים. ביום 17.5.15 ניתנה הכרעת הדין, לאחר הליך שמיעת ראיות מורכב ונרחב. הנאשמים הורשעו ברוב רובם של האישומים, דהיינו: הנאשמים הורשעו בכל העבירות שבהן הם הואשמו בעשרים ואחד מהאישומים (אישומים 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 24, 25 ו-26). הנאשמים זוכו מחמשת האישומים הנותרים (אישומים 2, 20, 21, 22 ו-23).

3. כעולה מקביעות הכרעת הדין מדובר בפרשה חריגה בחומרתה, הן מבחינת היקפה והן מבחינת מהותה. להלן עיקר העובדות הרלוואנטיות לענייננו כאן, בתמצית שבתמצית:

(א) הנאשמים התפרצו לדירות מגורים רבות, לאורך תקופה לא מבוטלת, באופן אינטנסיבי ותוך שימוש ב"דפוס פעולה" מתוחכם.

(ב) במעשיהם פגעו הנאשמים שוב ושוב בביתם-מבצרם של אזרחים רבים מן השורה. הנאשמים חדרו לפרטיותם של המתלוננים, הפכו את ארונותיהם וחפציהם וגנבו מהם רכוש יקר ערך, לרבות תכשיטים יקרים ובעלי משמעות סנטימנטלית. נאשם 1 עצמו ציין, בשיחה מוקלטת עם מדובר, כי פעולות הנאשמים הטילו טרור על תושבי האזורים בהם הם פעלו.

עמוד 1

(ג) קרבנותיהם של הנאשמים היו, רובם ככולם, "טרף קל": אנשים מבוגרים, לעיתים חולים במחלות קשות עד כדי נכות. במקרה אחד (באישום 10) הקדימו המתלוננים - מבוגרים שניהם, המתלוננת ילידת 1933 והמתלונן אף מסתייע בקלנועית - לשוב לדירתם. הנאשמים, שלא הספיקו להימלט קודם לכן, יצאו מהדירה במהירות ואגב כך תקפו את המתלוננת בכך שדחפו אותה בכוח והפילו אותה ארצה. המתלוננת התגלגלה במדרגות ונגרמו לה חבלות.

4. לאחר שניתנה הכרעת הדין עתרה ב"כ המאשימה, נוכח תוצאות הכרעת הדין, כי בית המשפט יורה על מעצרם של הנאשמים עד למתן גזר הדין בעניינם; והכל במסגרת הסמכות הנתונה לבית משפט זה לפי הוראות סעיף 61(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים). לאחר דיון ושמיעת טענות הצדדים החלטתי להיעתר לעתירה זו (להלן - החלטת המעצר).

5. בהחלטת המעצר נקבע, בעיקרי הדברים, כלהלן:

(א) למתן הכרעת דין מרשיעה ישנה השלכה ישירה על סוגיית המעצר, שכן חזקת החפות אינה עומדת עוד לנאשם. זאת ועוד, הוראות סעיף 61(ג) לחוק המעצרים, כפי שתוקנו לאחרונה, מקנות סמכות ספציפית לערכאה הדיונית להורות על מעצרו של נאשם, לאחר מתן הכרעת דין מרשיעה, עד למתן גזר הדין.

(ב) נוכח חומרתם הרבה של מעשי הנאשמים, כפי שנקבעה בפירוט ובהרחבה בהכרעת הדין, נוצר חשש ממשי להימלטותם של הנאשמים מן הדין. יתירה מכך, נוכח גרסאותיהם של הנאשמים במהלך המשפט - כפי שתוארו ונותחו בהכרעת הדין - ברור למדי כי הם לא צפו את תוצאות הכרעת הדין ואף הופתעו מהן, כך שעם מתן הכרעת הדין גבר מאוד החשש להימלטותם מן הדין.

ב. הליכי הערעור:

(1) העררים לבית המשפט המחוזי:

6. שני הנאשמים הגישו שני עררים נפרדים לבית המשפט המחוזי בתל-אביב (כב' השופטת ד' שריזלי), אשר גם נדונו בנפרד: עררו של נאשם 1 ביום 20.5.15 ועררו של המבקש ביום 1.6.15. יש להדגיש, כי מדובר בעררים שטעמיהם שונים. בעוד שעררו של נאשם 1 התרכז בסוגיית הסמכות, ולחלופין באפשרות לאיין את החשש מהימלטות הנאשמים מן הדין באמצעים הפחותים בחומרתם ממעצר, עררו של המבקש התרכז בסוגיית ההליך הטיפולי בו הוא השתתף והצורך הנטען להמשיך בהליך זה ולשחרר את המבקש להוסטל. שני העררים נדחו.

7. כאמור, עררו של המבקש (עמ"ת 42368-05-15) התרכז בסוגיית ההליך הטיפולי בו הוא השתתף לאחר שחרורו בערובה ובתנאים ממעצרו. כעולה מהבקשה, בפני בית המשפט המחוזי הוצג מכתב חיובי של עובדת סוציאלית מהקהילה הטיפולית בה טופל בזמנו המבקש. בנוסף, התקבל תסקיר קצין מבחן, אשר המליץ על שחרורו של המבקש להוסטל בו שהה המבקש לאחר שהשלים את הטיפול הסגור בקהילה הטיפולית.

8. חרף זאת דחה בית המשפט המחוזי את הערר. בית המשפט המחוזי קבע כי בהתחשב בשלב הדיוני בו מצוי המבקש - לאחר הרשעה, וכשדינו עתיד להיגזר בקרוב - אין כל הצדקה לשחררו להוסטל. בית המשפט המחוזי אף ציין כשיקול, בהקשר זה, את קביעתו בדבר מסוכנותם של שני הנאשמים נוכח המעשים החמורים שבביצועם הם הורשעו.

9. המבקש לא הגיש בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי, על אף שכעולה מנימוקי הבקשה דנא המבקש סבור כי מדובר בהחלטה שגויה. מכל מקום, בכל מקרה מדובר בהחלטה המחייבת הן את המבקש והן את בית משפט זה.

(2) בקשת רשות הערר של נאשם 1:

10. נאשם 1 הגיש בקשת רשות ערר לבית המשפט העליון (בש"פ 3565/15), בטעמים הדומים לטעמים אותם מנה בעררו, כפי שצוינו לעיל. בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) החליט לדון בבקשה לרשות ערר כבערר, נוכח העובדה ששאלת פרשנותו של סעיף 61(ג) לחוק המעצרים טרם נדונה בפסיקה.

11. לגופו של עניין קיבל בית המשפט העליון את הערר, באופן חלקי, בקובעו בין השאר כדלקמן:
(א) הפרשנות שניתנה על ידי בית משפט זה להוראות סעיף 61(ג) לחוק המעצרים הינה הפרשנות הנכונה.

(ב) אין ספק כי הרשעה בדין הינה אירוע משמעותי המשפיע על שאלת מעצרו של נאשם. יתר על כן, על פני הדברים יש טעם בקביעת בית משפט זה כי הפתעת הנאשמים מהרשעתם מלמדת שהחשש מהימלטותם של הנאשמים מן הדין התגבש רק לאחר ההרשעה. ואולם, אין בקביעות הנ"ל כדי למנוע שימוש בחלופת מעצר, וזאת בהיעדר אינדיקציה קונקרטית לחשש להימלטות מן הדין.

(ג) לבסוף - כאמור בפסקה 16 להחלטת בית המשפט העליון - נקבע כי "יחד עם זאת, בנסיבות המקרה אין לומר כי עצם ההרשעה לא שינתה דבר". לפיכך, הגם שאין מקום לעצור-מחדש את נאשם 1, יש מקום להורות על החמרת תנאי השחרור שנקבעו לגביו בזמנו. זאת, הן בכך שנאשם 1 ישהה במעצר בית מוחלט באיזוק אלקטרוני והן בכך שנאשם 1 יפקיד בקופת בית המשפט סכום של 40,000 ₪ במזומן, בנוסף להפקדה במזומן בסכום של 8,000 ₪ שכבר הפקיד בזמנו והערבויות הנוספות שנחתמו מטעמו.

12. הנה כי כן, החלטת בית המשפט העליון קובעת כי במקרה דנא אמנם ניתן לנקוט בדרך של חלופת מעצר, שפגיעתה בחירותו של נאשם פחותה מזו של מעצר. יחד עם זאת, נוכח החשש הממשי מהימלטות מן הדין יש להתנות שחרור כאמור, בין השאר, במעצר בית מוחלט באיזוק אלקטרוני וכן בהפקדת מזומן בסכום כולל של 48,000 ₪.

ג. הבקשה דנא:

13. הבקשה דנא, הגם שבכותרתה נכתב כי מדובר ב"בקשה דחופה לעיון חוזר", אינה מבקשת, כלל ועיקר, שבית משפט זה יורה על מה שסניגורים לעיתים מכנים "השוואת תנאים" - דהיינו: שחרור

המבקש בדיוק באותם תנאים שנקבעו בעניינו של נאשם 1. הלכה למעשה, הבקשה עותרת לשחרור המבקש בתנאים שונים לחלוטין מאלה שנקבעו בעניין נאשם 1, דהיינו: שחרור המבקש להוסטל, ללא הפקדה כספית כלשהי, והלכה למעשה ללא כל בטוחה ממשיית. פשיטא כי בקשה זו הינה חסרת יסוד, אין לה תימוכין בהחלטות ערכאות הערעור ובוודאי שלא ניתן להגדירה כ"עיון חוזר" בהחלטת המעצר.

14. כזכור, בית המשפט המחוזי קבע כי אין בהליך הטיפול בו השתתף בזמנו המבקש כדי להצדיק את שחרורו להוסטל - בשלב זה של הדיון ועל רקע המעשים החמורים שבביצועם הוא הורשע - ודחה את המלצות שירות המבחן בהקשר זה. כאמור, על קביעות אלה לא הגיש המבקש בקשת רשות ערר, וממילא הן מחייבות את בית משפט זה. אין אפוא ביכולתו של המבקש לעקוף קביעות אלה, עליהן אף לא טרח להגיש בקשת רשות ערר, בהגשת בקשה ל"עיון חוזר" כביכול.

15. לא זו אף זו: בבקשה יש משום ניסיון לעקוף גם את החלטת בית המשפט העליון. כזכור, החלטה זו קובעת כי בפרשה דנא ניתן להפיג את החשש מהימלטותו של נאשם - לאחר ההרשעה - רק בתנאי שחרור הולמים, הכוללים מעצר בית מוחלט באיזוק אלקטרוני והפקדת מזומן בסכום של 48,000 ₪, דהיינו: תנאים שהינם חמורים מאלה שנקבעו בטרם ההרשעה. פשיטא אפוא שהמבקש אינו יכול לחמוק מתנאים אלה בהגשת בקשה ל"עיון חוזר" כביכול.

16. הנה כי כן, הבקשה דנא אינה בקשה ל"עיון חוזר" כמשמעותה של בקשה כזו על פי הוראות הדין, חרף הכותרת שניתנה לה מטעם המבקש. הלכה למעשה, אין בבקשה אלא ניסיון לעקוף את קביעות בית המשפט המחוזי בערר שהגיש המבקש, קביעות שהמבקש מחויב בהן ושכית משפט זה כפוף להן, ואף ניסיון לעקוף את קביעות בית המשפט העליון בהחלטתו בעניינו של נאשם 1.

בנסיבות אלה אין מנוס מלהורות על מחיקת הבקשה, וכך אני מורה.

בשולי החלטה זו יש לציין כי לא ברורה הימנעותו המודעת של ב"כ המבקש מלהודיע את עמדתו באשר לאפשרות הקדמת מועד הטיעונים לעונש, בפרט נוכח הדחיפות הבהולה הנטענת בבקשה. ב"כ המבקש נדרש אפוא להודיע לאלתר אם ביכולתו להתייצב בבית משפט זה ביום שני הקרוב (8.6.15) לצורך שמיעת הטיעונים לעונש.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לב"כ כל הצדדים, בפקסימיליה.

ניתנה היום, י"ח סיוון תשע"ה, 05 יוני 2015, בהיעדר הצדדים.